

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, 1680

55. In quadam ciuitate huius Regni quidam percussit celricum publice, &
notoriè, quæsierunt statim à me, an esset vitandus? Ex p. 3. tract. 5. &
Misc. 1. resolut. 14.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76372](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76372)

operantem, atque ad eod non sunt simpliciter inter-
ruptæ ex sola diversitate subiecti.

4. Ad secundum responderetur esse disparem ratio-
nem, quia dominus earum rerum cui offensa fit, &
ad quem talis iniustitia terminatur, est unus atque
idem, & sic plures asportationes diversarum rerum
continuatæ ex parte temporis non constituunt plura
facta, nec plures transgressiones simpliciter; sicut
illa duæ actiones, quibus duo homines interficiun-
tur: unde si illæ res furto sublatae essent diversorum
dominorum, essent plura facta, & plures inducerent
cenfuras.

5. Notandum est hic obiter ex dictis. Primò quòd
ligatus una censura est adhuc capax alterius, non
tamen diversæ rationis, sed ejusdem: unde qui se-
mel Clericum percussit, & contraxit excommunica-
tionem, potest nova censura ligari, iterum pecu-
tendo eundem, vel alium Clericum.

6. Secundò plures censuræ incuruntur ab eo, qui
facit unum actum habentem plures circumstantias,
pro quibus singulis lata est sententia censuræ, si ta-
men dictæ circumstantiæ mutant speciem actus mo-
ralis: secus autem, si non mutant speciem, sed sint
ejusdem speciei. Unde percussus Sacerdotem qui si-
mul est Diaconus, & Subdiaconus, non incurrit
plures excommunicationes; circumstantiæ enim
Sacerdotis & Diaconi non mutant speciem in hoc
casu, sed accidentaliter tantum se habent ad transgres-
sionem legis, quæ solum spectavit reverentiam sta-
tus Clericalis, non verò Ordinem, quo aliquis est
initiat. Sicut è contra si quis percuteret Mona-
chum initiatum prima Tonsura, duas incurreret ex-
communicationes, nam illius percussio censetur du-
plex transgressio, una contra reverentiam debitam
statui Clericali, altera contra reverentiam debitam
statui Religioso; nam circumstantia Monachi diversa
est à circumstantia Clerici, cum alia sit consecratio
Clerici, alia Monachi. Ita Suarez de cens. disputat. 5.
sect. 3. num. 15. & Bonacina loco citato num. 8. & Cor-
nejo 9.5. & ult. ubi supra.

7. Tertiò nota quòd tot censuræ incuruntur, quot
sunt Superiores prohibentes, quando habent diversam
potestatem: secus autem si eandem, nam in isto casu,
quamvis ferentes censuras multi sint materialiter, ta-
men formaliter in potestate habentur pro uno, & non
censentur velle ferre plura præcepta formaliter distin-
cta, seu condere novum jus, sed hoc non accidit in
primo casu, ergo. Unde ex his inferitur ligari duplici
censura, qui facit aliquid prohibitum à jure commu-
ni, & à jure particulari, aut prohibitum à Papa, vel
ab Episcopo, modò isti intendant novam censuram
imponere. Item dicendum pluribus censuris ligari
eum, qui non denunciatur, v. g. blasphemum, si ponamus
sub excommunicatione deferendum ex præcepto
Inquisitoris & Episcopi: secus autem dicendum est
de illo, qui facit contra leges sæpius repetitas & in-
novatas ab eodem Superiore sub excommunicatione,
non enim contrahit nisi unam excommunicationem.
Ita Bonacina loco citato n. 111. & seqq.

RESOL. LV.

In quadam Civitate hujus Regni quidam percussit Cle-
ricum publicè, & notoriè, quæserunt statim à me, an
esset vitandus? Ex p. 3. tr. 5. & Misc. 1. Ref. 14.

§. 1. Hic casus erit multum practicabilis, & prima
facie affirmativè aliquis poterit respondere,
quia ex Concilio Constantiensis, ut communiter DD.
docent, tenemur vitare publicum Clericum percussio-
nem, sed in casu proposito ille percussit Clericum
in publica platea coram omni populo. Ergo, &c.
Tom. V.

2. Sed his non obstantibus tunc negativam sen-
tentiam consului; nam ut quis dicatur publicus per-
cussor Clerici, v. illum vitare teneamur, necesse est,
vt talis percussio nulla possit tergiversatione celari, &
nullo juris remedio niti. Cum igitur in hoc casu, &
ferè in omnibus similibus possit percussor Clerici no-
torius dicere, se fuisse ebrum, aut in suam justam de-
fensionem fecisse, vel ignorasse excommunicationem
percussioni esse annexam, & alia tergiversatione celari
allegando in judicio rumoris falsitatem, illud
quandiu non constet per judicis sententiam, illum
juris remedio non posse excusari, nunquam dicitur
notorius Clerici percussor. Et ita hanc sententiam do-
cent Covarruvias in cap. alma mater, part. 1. §. 2. n. 7. &
Fagundez præc. 1. lib. 2. c. 5. n. 12. ubi sic asserit. Vt quis
dicatur publicus percussor Clerici, vt illum vitare te-
neamur, requiritur, quòd nulla tergiversatione celari
possit; Unde licet ea percussio notoria sit, & patens
multis, si tamen non sit notorium iis, qui illam vide-
runt, percussorem nullam habuisse legitimam excusa-
tionem, qua in eo facto à peccato excusaretur, adhuc
non censetur vitandus. Opus est ergo, vt constet per-
cussorem nullam habuisse causam percutiendi, vt evi-
tetur. Nam si potest probabiliter aliquam allegare ve-
ram causam, qua à peccato excusaretur, quandiu non
constiterit non ita esse, non erit vitandus. Hoc autem
constare non potest, nisi per judicis sententiam, vel
per facti notorietatem. Quamobrem rarò continget
percussorem Clerici ita esse notoriam factò, vt non
possit aliquo juris remedio, aut probabilitate aliqua
excusari. Ita Fagund. & ante illum Sayrus de cens. lib. 2.
cap. 12. n. 18. Igitur ex superius adductis censui, con-
sultentes non fuisse adstrictos vitare supradictum pu-
blicum Clericum percussorem, & hæc notentur à Con-
fessariis, quia passim erunt obvia, & à multis scrupulis liberi erunt.

RESOL. LVI.

An qui percussit Clericum publicè, & notoriè, sit statim
vitandus ante judicis sententiam? Ex p. 5. tr. 9. Ref. 61.

§. 1. Casus est frequentissimus, & ad illum negativè
respondet Cælestinus in comp. Theolog. mor.
tr. 3. cap. 9. diff. 3. Nam vt vitetur publicus percussor
Clerici, tanquam excommunicatus, necesse est vt talis
percussio nulla possit tergiversatione celari, & nullo
juris remedio, vel suffragio excusari; cum igitur in
hoc casu, & ferè in omnibus similibus, possit percus-
sor Clerici notorius dicere fuisse se ebrum, aut in
suam defensionem fecisse, vel ignorasse excommuni-
cationem percussioni esse annexam, & alia tergiversa-
tione celare crimen, allegando in judicio rumoris fal-
sitate, ideo quandiu non constet per judicis sen-
tentiam illum juris remedio non posse excusari, nun-
quam dicitur notorius Clerici percussor, & ideo non
est vitandus ante sententiam judicis, qui cum debet
citare ad allegandum pro se. Ita Covarr. in cap. Alma
mater, part. 1. §. 2. n. 7. & alii. Quamobrem rarò contin-
get percussorem Clerici ita notoriam esse factò, vt
non possit aliquo juris remedio, aut probabilitate
aliqua excusari. Ita Cælestinus, qui citat Fagundez
præc. 1. libro 2. cap. 5. num. 12. quem ego ante illum ci-
tavi in 3. part. tract. 5. resol. 14. Vide etiam Coninch de
Sacram. disput. 14.

Sup. hoc in
Ref. præte-
rita & in
aliis ejus
not.

Quæ hic est
Ref. antecede-
dens.

RESOL. LVII.

An percussor notorius Clerici, eo ipso statim sit semper
vitandus?

Et quaritur, quot autem testes requirantur, vt factum
dicatur

O